

tárokat elmosó vers utolsó két sora élesen kiválik a „Nincs” nagy kezdőbetűjével. A „részeg kikötő” párja Rakovszky zárlatában (címkék: *szitakötő, istenek, remény*) a mindent benyelő „sötét folyó” partja, ahol a beszélő végül így ragadja meg az én és az emlékezés szétszalazhatatlanságát: „Mikor már nincsen arcom és nevem,/ a parton, hogyha kérdezik, ki voltam,/ korlát, ecetfa, árnyék, felelem,/ halványuló képek sora, írás a porban.” (65)

Nem az a lényeges, olvas-e Rakovszky Zsuzsa Gergely Ágnest, és fordítva. A *Fortepan Csillag* című szonettjének beszélője kérdések sorával próbálja megragadni a „puszta Én”-t, mely talán Isten-szilánk, talán őrláng, talán „egymásra néző tükrök tükrözése” (19). Pontos, szép sorok tükrözik egymást, a *Fortepant* és a *Viharkabátot*, a magyar és a világirodalmat, a költőt és az olvasót.

